

Aki független sajtóról beszél, az hazudik

Beszélgetés Ágoston Balázssal, a Budapesten megjelenő Magyar Demokrata főmunkatársával

Ágoston Balázst szókimondó cikkeiről ismerik. Az évi rendszerességgel Erdélyben is megforduló budapesti újságíró munkájáról, a világ dolgairól, a magyarság esélyeiről és gasztronómiai szenvedélyéről is beszélt lapunknak.

– Önéletrajzi bejegyzésedben azt írod magadról, hogy számodra a nemzethűség és az értékek védelme gyerekkorod óta természetes. Mit jelent ez manapság?

– Személyes erkölcsi és intellektuális integritást, valamint az ettől elválaszthatatlan közösségi integritást, az egyéni és a nemzeti identitás tudatos megélését. Ma már senki sem tagadhatja, hogy nagy világfordulást élünk: az elmúlt évtizedekben ismert világrend recsegve-ropogva változik. Felemelkedőben a Kelet, alászállóban a Nyugat. Miközben a nyugati világ, azaz Európa és az Egyesült Államok a rendelkezésre álló erőforrások és javak nagy részét birtokolja, a társadalmi lassan felszámolják magukat az előregedéssel és a természet rendjével való makacs szembeszegüléssel. Miközben dübörög a történelem, tervezett és szervezett folyamat keretében a harmadik világ civilizálatlan hordái zúdulnak ránk. Európa számos meghatározó vezető politikusa még mindig bárgyún tapsikol, és nem veszi észre, hogy háború van, még ha nem is az eddig ismert fegyverekkel vívjuk. Mások a geopolitikai átrendeződés kellős közepén azzal vannak elfoglalva, hogy magukat sem nőnek, sem férfinak nem érző különös emberek számára külön mellékhelyiséget létesítsenek. Ide sülyedt Európa. Ebben a zúrzavarban különösen fontos, hogy tisztában legyünk saját identitásunkkal egyénileg és közösségileg egyaránt. Ragaszkodnunk kell önazonosságunkhoz, gyökereinkhez, ismernünk és tisztelnünk kell önmagunkat, és másoktól is meg kell követelni a tiszteletet.

– Hogyan kötelezted el magad az újságírás mellett?

– Nem volt tudatos folyamat, inkább sorsszerű. Alkatilag sohasem bírtam elviselni az igazságtalanságot, az arcátlanságot, a silányságot. S mivel ebből fakadóan mindig volt véleményem a körülöttem zajló eseményekről, logikusnak tűnt ennek hangot adni. Már csak azért is, mert jobb, ha az ember kiírja magából, ami bosszantja, mint ha mérgében felrobban. Ez egyfajta terápia is. A közélet is mindig érdekelt, hiszen emberként, magyarként nem lehetek közömbös az iránt, hogy mi történik a népemmel, a hazámmal. Legkorábbi olvasmányélményeim is ezt erősítették bennem: Amerika őslakói, az indiánok a szülőföldjüket, a hagyományaikat védték a hódítókkal szemben, a Pál utcai fiúk a grundot a vörösingesek ellen, Eger csillagai pedig a hazát jelentő várat védelmezve feltartóztatták a muszlim áradatot. Egyszerűen minden impulzus azt erősítette, hogy mindez fontos. Ezért már iskolás koromban írtam több nemzeti, jobboldali lapba, egyszerrel belenőttem.

Ágoston számára a nemzethűség és az értékek védelme természetes

– Azon magyarországi újságírók közé tartozol, akik rendszeresen járkáz a Kárpát-medencéig. Nehéz általános véleményt megfogalmazni az Órvidéktől Kárpátaljáig vagy Székelyföldre. Mégis hogyan látod ennek a szétszakadt magyarságnak a boldogulási esélyét?

Számomra nagyon rokonszenves, hogy Erdélyben erős a régi o nális sajtó és hűség-es az olvasótábor.

– Örülök az Órvidék név használatának, mert feláll a hátamon a szőr, amikor egyébként derék hazafiak is burgenlandozzák Nyugat-Magyarországot mintegy belétörődve, hogy még a velünk bukó Ausztria is kiharapott egy darabot Magyarországból. S aztán szenvedélyesen neki is fogott asszimilálni az ottani magyarokat, sajnos elég nagy sikerrel... Ami a kérdést illeti: szeretnék derűlátó lenni, de sajnos nem vagyok az. A magyarság politikailag az elszakított országrészekben is megosztott, a nemzet ügye iránt elkötelezett szervezetek mellett rendre megjelennek a tájba simuló, az utódállamok vélt vagy valós érzékenységét elsődleges szempontnak tekintő önsorsrontó csoportok, és még jó, ha ezeket nem az utódállami akarát hozta létre... A közösség pedig – amint az a választásokon rendre kiderül – valamiért az ilyen pártokat támogatja meggyőző többséggel. Ezért nem látom azt az áttörési pontot, amitől például Székelyföldön megvalósulhatna a területi és kulturális önrendelkezés, legalábbis ami a Bukarest által szentesített jogi keretrendszerrel illeti. Felvidéken rémisztően erős

az asszimiláció, a magyar párt ciklusok óta nem tud visszakerülni a pozsonyi parlamentbe. Az ukrán állam által elfelejtett, magára hagyott Kárpátalján tragikus a gazdasági helyzet, a kelet-ukrajnai harcok miatt sokan elhagyták szülőföldjüket, mert nem akarnak idegen érdekekért harcolni, főleg nem azon állam érdekeiért, amely nyíltan elnyomja a magyarságot. Délvidéken formailag létezik a kulturális önigazgatás, de a munkavállalás terén szemérmetlen nyíltsággal különböztetik meg az etnikumokat: egy magyar és egy szerb pályázó közül borítékolhatóan a szerb kapja meg az állást. Sajnos arra is van példa, hogy anyországi vállalkozók nem Délvidéken, hanem Szerbiában fektetnek be. A horvát állam empátiusan viszonyul a magyarsághoz, persze az a körülbelül 14 ezer, területileg széttagolt magyar nem jelent fenyegetést Zágráb számára. A szlovén állam rokonszenvesen segítőkész, de sajnos a Lendva környéki néhány ezer magyar így is ki van téve az etnikai arányokból adódó beolvadás veszélyének. Borúsán látom tehát a helyzetet, de azért vannak biztató jelek is: Székelyföldön például az utóbbi időben javult a népesedési helyzet, ami életösztönt mutat, és több fontos ügyben sikerült összefogni. Erre lehet és kell is építeni.

– Erdélyi vagy délvidéki magyarnak furcsának tűnhet, amikor a magyar sajtó bizonyos részében azt olvassa, hogy Magyarország egyre élehetlenebb. Újságíróként jól ismered a magyar valóságot. Hogyan látod Magyarországot meg erősödését, mennyire kormánypárti kampány ez és mennyire valóság?

– Részben kampány, persze, de ilyen a politika természete. Másfelől van is, mivel kampányolni Gazdasági és pénzügyi téren

egyértelműen sikeres Magyarország: ma már nem vagyunk közvetlenül kiszolgáltatva külső tényezőknél. Az államadósság nagyobb részével hazai szereplőknek tartozunk, ami lényeges változás a 2010 előtti helyzethez képest. Az oktatásban és a politikailag életveszélyesnek számító egészségügyben is kedvező folyamatok indultak el. A munkanélküliség gyakorlatilag eltűnt, ma már a munkaerőhiány jelent egyre nagyobb gondot összefüggésben a népesedési mutatókkal, amelyek minimálisan javultak ugyan, de a helyzet továbbra is aggasztó. A honvédelemben is pozitív irányú változások várhatók, amennyiben emelkedik az erre fordított költségvetési forrás. A kultúra terén is számos örömteli fejlemény történt az elmúlt években: kastélyok, várak, turisztaházak, múzeumok, műemlék-épületek újultak meg. És ma már nem kizárólag magyarellenés, szélsőliberális, aberrált, magukat művészeknek nevező provokátorok juthatnak forrásokhoz. A legjobb nyilván az lenne, ha az ilyenek egy fillér közpénzt sem kapnának, de hát ismerjük a hazai és nemzetközi erőviszonyokat ezen a téren... Összességében úgy érzem: Magyarország és benne Budapest is élhetőbb, magyarabb lett, mint a 2010 előtti évtizedekben volt. De tagadhatatlan, hogy ahol nagy az erő és sok a lehetőség, ott a vámszedők, a sakálók, a hiénák is megjelennek, és ezek arrogáns rongyrazása nyomán okkal nyílik a bicska minden jókészu ember zsebében. Az is igaz ugyanakkor, hogy ettől még épül és fejlődik Magyarország.

– Budapestről nézve milyennek tartod az erdélyi lapokat?

– Számomra nagyon rokonszenves, hogy Erdélyben erős a regionális sajtó és lojális az olvasótábor. Az erdélyi magyar sajtó nagyobb része emellett világnézet-től függetlenül nemzethű, és magyar érdeket képvisel. Ez olyan érték és erő, amit feltétlenül meg

kell őrizni, annál inkább, mert érezhetően terjed az SZDSZ-vírus is. Ezzel szembe kell szállni, mert a közösség bomlasztása halálos bűn, különösen most, amikor napról napra változik a világ.

– Mindenhol temetik a nyomtatott sajtót, amit az itt dolgozó újságírók válságként élnek meg. Vajon gond nélkül helyettesíthető a papír?

– Biztos, hogy nem, és nem is hiszem, hogy temetni kell a nyomtatott sajtót. A hírműfajokban persze nem lehet versenyezni az elektronikus felületekkel, főleg a világhálóval. De komolyabb, elmélyültebb elemzéseket, publicisztikákat valószínűleg ezután is papíralapon olvasnak majd azok, akik egyáltalán olvasnak bármit. A jövő szerintem a nyomtatott sajtó és a világháló együttműködése lesz: a cikkek kiegészülnek például a témába vágó rövidfilmekkel, és így élővé válnak.

– Egyre nagyobb a vita a sajtó hitelességéről. Hogyan látod ma az újságírás szerepét?

– Meggyőződése, hogy aki független sajtóról beszél, az hazudik. A sajtó és az újságíró nem lehet közömbös a körülötte zajló események iránt, nem szemlélhet semlegesén olyan történeteket, amelyekben saját népe, hazája érintett. A sajtó dolga az olvasó alapos, tényszerű, sokoldalú tudósítása, de emellett egyfajta nemzeti-nevelő küldetése is van. El kell magyarázni az összefüggéseket bizonyos jelenségek között – erősítve és formálva az olvasó identitását. A sajtó fegyver, amit a fajtánk és a hazánk védelmére kell használni.

– Melyek a kedvenc műfajaid, miben érzed magad otthonosan?

– Ha választani kell, akkor az aprólékos terepmunkával – ahogy mondani szoktuk, egerészéssel – járó riportot, illetve a publicisztikát választom, leginkább ezek állnak közel hozzám.

– Milyen a magánember Ágoston Balázs, amikor éppen nem ír vagy nem szerkeszt?

– Bő tíz éven keresztül tevékenykedtem az Erdélyi Magyar Ifjak testvérszervezetében, az Egyesült Magyar Ifjúságban, amíg el nem lehetetlenítették. Szerveztük a délvidéki EMI-tábort, a gergyói EMI-táborban is a kezdetektől jelen vagyok. Emellett előszeretettel hódolok a gasztronómiai élményeknek: rajongok például a keleti konyhákért. De azért nemrég jóféle kocsonyát főztem, szóval a magyaros vonal itt is jelen van. Szeretem élvezni a képzőművészetet, nem tudnám elképzelni az életem zene nélkül, a rock és a metal világa a fő csapásirány, de azért nem kizárólagosan. És persze örök szenvedélyem a foci: ha tehetem, ott vagyok a legismertebb magyar ember, Puskás Ferenc klubja, a Kispest meccsein.